

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Milana Lipovského a JUDr. Igora Burgera v trestnej veci obžalovaného **Ing. I. D. a spol. pre pokračujúci trestný čin skrátenia dane a poistného, spolupáchatel'stvom** podľa § 9 ods. 2, § 148 ods. 1, ods. 5 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) a iné prerokoval na verejnom zasadnutí 18. apríla 2012 v Bratislave odvolanie krajského prokurátora, obžalovaných Ing. I. D., Ing. T. Z., F. S., M. S., F. N., ktoré podali proti rozsudku Krajského súdu v Žiline, z 26. februára 2009, sp. zn. 3T 6/2004, a rozhodol

t a k t o :

I.

Podľa § 258 ods. 1 písm. d/, písm. e/, písm. f/, ods. 2 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) prvostupňový rozsudok **sa z r u š u j e** vo výrokoch o trestoch a spôsobe ich výkonu vo vzťahu k obžalovanému Ing. I. D., Ing. T. Z., F. S., M. S. a F. N. a vo výroku o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému Ing. V. B..

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaní

o d s u d z u j ú :

obžalovaný Ing. I. D.

Podľa § 148 ods. 5, § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) na úhrnný trest odňatia slobody **vo výmere 4 (štyri) roky.**

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. **sa** obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody **zaraďuje do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny.**

obžalovaný Ing. T. Z.

Podľa § 148 ods. 3, § 35 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody **v trvaní 2 (dva) roky.**

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. **sa** obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne **odkladá a určuje sa mu skúšobná doba v trvaní 2 (dva) roky.**

obžalovaný F. S.

Podľa § 148 ods. 4, § 35 ods. 3 Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody **vo výmere 10 (desať) rokov.**

Podľa § 39a ods. 2 písm. b/ Tr. zák. **sa** obžalovaný na výkon trestu odňatia slobody **zaraďuje do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny.**

Podľa § 53 ods. 1 Tr. zák. súd **ukladá** obžalovanému F. S. aj **peňažný trest vo výmere 20 000 Sk (663,90 €).**

Podľa § 54 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovuje sa obžalovanému náhradný trest odňatia slobody **vo výmere 2 (dva) mesiace.**

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. súd **ukladá** obžalovanému tiež trest prepadnutia vecí, a to:

- 3 ks nábojov ráže 9 mm,
- krabičku so 4 ks surových kľúčov,
- plátenné vrecúško s vecami na čistenie zbraní,
- krabičku so 4 ks nábojov.

Podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. vlastníkom prepadnutých vecí **sa stáva štát.**

Súčasne **sa z r u š u j e** výrok o treste rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 4T 11/2000, z 19. novembra 2008 v spojitosti s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2To 5/2009, zo 16. novembra 2010 ako aj ďalšie rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

obžalovaná M. S.

Podľa § 148 ods. 5, § 35 ods. 1, § 40 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody **v trvaní 3 (tri) roky.**

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. **sa** obžalovaná na výkon trestu odňatia slobody **zaraďuje do I. (prvej) nápravnovýchovej skupiny.**

obžalovaný F. N.

Podľa § 148a ods. 2, § 35 ods. 1, § 53 ods. 1, ods. 3 Tr. zák. na peňažný trest **vo výmere 20 000 €.**

Podľa § 54 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák., pre prípad, že by výkon tohto trestu mohol byť úmyselne zmarený, **ukladá sa** obžalovanému náhradný trest odňatia slobody **v trvaní 1 (jedného) roka.**

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. **ukladá sa** obžalovanému F. S. povinnosť nahradiť poškodenému Ing. V. B., bytom Ž. škodu vo výške 31 059,96 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 1 031 € a obžalovanému F. N. **sa ukladá** povinnosť nahradiť poškodenému Ing. V. B. škodu vo výške 17 254,77 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 573 €.

II.

Podľa § 256 Tr. por. odvolanie prokurátora v oslobodzujúcej časti rozsudku, vo vzťahu k obžalovaným Ing. I. D., F. S., P. T. a vo vzťahu k obžalovanému F. N. vo výroku o treste **sa z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 26. februára 2009, sp. zn. 3T 6/2004, bol obžalovaný Ing. I. D., v bodoch I., II. a III. rozsudku uznaný za vinného z pokračujúceho trestného činu skrátania dane a poistného, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., v jednočinnom súbehu s trestným činom neodvedenia dane a poistného, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 148a ods. 1, ods. 4 Tr. zák.,

obžalovaný Ing. T. Z. bol uznaný za vinného v bodoch I. a II. z pokračujúceho trestného činu skrátania dane a poistného, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 148 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., v jednočinnom súbehu s trestným činom neodvedenia dane a poistného, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 148a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. s použitím § 88 Tr. zák.,

obžalovaný F. S. bol uznaný za vinného v bode IV. rozsudku, z pokračujúceho trestného činu skrátania dane, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 148 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., v jednočinnom súbehu s trestným činom neodvedenia dane a poistného spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 148a ods. 1, ods. 3 Tr. zák., v bode V. rozsudku z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Tr. zák., sčasti dokonaného a sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák., v bode VI. rozsudku, z trestného činu sexuálneho zneužívania podľa § 242 ods. 1 Tr. zák. a v bode VII. rozsudku, z trestného činu podielníctva podľa § 251 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.,

obžalovaná M. S. bola uznaná za vinnú, v bodoch II. a IV. rozsudku z pokračujúceho trestného činu skrátania dane, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 148 ods. 1, ods. 5 Tr. zák., v jednočinnom súbehu s trestným činom neodvedenia dane a poistného, spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 148a ods. 1, ods. 3 Tr. zák. a

obžalovaný F. N. bol uznaný za vinného, v bode VII. rozsudku z trestného činu podielníctva podľa § 251 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. a v bode VIII. rozsudku z pokračujúceho trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 2 Tr. zák.

Obžalovaní sa uvedenej trestnej činnosti dopustili na skutkovom základe, že

I. obžalovaní Ing. I. D. a Ing. T. Z.

1/

spoločným konaním od presne nezistenej doby až do 13. decembra 2001 po vzájomnej dohode vystavovali fiktívne faktúry na dodávateľov A., E., M., U., I., za práce a služby, ktoré uvedenými firmami vykonávané neboli, tieto účtovné doklady si jednotlivé podnikateľské subjekty zahrnuli do účtovníctva a týmto spôsobom skrátili daň z príjmov fyzických a právnických osôb, keďže si uplatnili výdavky aj za služby a práce, ku ktorým nedošlo a na základe týchto faktúr uplatnili si tiež nadmerný odpočet DPH. Takýmto spôsobom vyhotovili fiktívne faktúry:

- f. č. F/01/03/01 zo dňa 2. marca 2001 na celkovú sumu 1 027 754,20 Sk z toho DPH 192 181,20 Sk,
- f. č. F/0/03/02 zo dňa 2. marca 2001 na sumu 11 754 Sk z toho DPH 2 196,40 Sk,
- f. č. F/01/04/01 zo dňa 2. apríla 2001 na celkovú sumu 359 017,40 Sk z toho DPH 67.133,30 Sk.
- f. č. F/01/04/03 zo dňa 18. apríla 2001 na celkovú sumu 322 371,20 Sk z toho DPH 60 280,80 Sk bez zdaniteľného plnenia od dodávateľov A. pre odberateľa K., tieto fiktívne faktúry boli zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmov spol. K. za rok 2001 podaného dňa 2. apríla 2002 na Daňový úrad Trnava a daňových priznaní k DPH za rok 2001 konateľom L. K. ako mesačným platcom dane, čím došlo ku skráteniu dane z príjmov o sumu 378 500 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 12 564 € a neoprávnenému uplatneniu odpočtu DPH vo výške 482 688,30 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 16 022 €.

2/

- fiktívne faktúry č. F/01/02/01 z 11. februára 2001 na sumu 3 247 200 Sk z toho DPH vo výške 607 200 Sk,

- f. č. F/01/03/03 zo dňa 3. marca 2001 na sumu 8 573,10 Sk z toho DPH vo výške 1 603,10 Sk,
- f. č. F/01/04/04 z 18. apríla 2001 na sumu 11 855,20 Sk z toho DPH vo výške 2 216,80 Sk,
- f. č. F/01/06/02 z 13. júna 2001 na sumu 168 917,60 Sk z toho DPH vo výške 31 586,20 Sk,
- f. č. F/01/06/04 z 21. júna 2001 na sumu 10 578 Sk z toho DPH vo výške 1 978 Sk,
- f. č. F/01/06/06 zo 4. júna 2001 na sumu 16 657 Sk z toho DPH vo výške 3 114,70 Sk,
- f. č. F/01/07/03 z 26. júla 2001 na sumu 1 056 967,30 Sk z toho DPH vo výške 197 644,30 Sk,
- f. č. F/01/07/04 z 27. februára 2001 na sumu 574 966 Sk z toho DPH vo výške 107 514 Sk,
- f. č. F/01/08/03 zo 6. augusta 2001 na sumu 1 107 000 Sk z toho DPH vo výške 207 000 Sk,
- f. č. F/01/08/04 zo 6. augusta 2001 na sumu 430 051,10 Sk z toho DPH vo výške 80 412,10 Sk,
- f. č. F/01/09/03 z 12. septembra 2001 na sumu 440 352,80 Sk z toho DPH vo výške 82 342,40 Sk,
- f. č. F/01/10/02 z 2. októbra 2001 na sumu 16 339,65 Sk z toho DPH vo výške 3 055,40 Sk,
- f. č. F/01/11/04 zo 6. novembra 2001 na sumu 553 500 Sk z toho DPH vo výške 103 500 Sk,
- f. č. F/01/11/06 z 18. novembra 2001 na sumu 90 405 Sk z toho DPH vo výške 16 905 Sk,

bez reálneho plnenia od dodávateľa A. pre odberateľa K., ktoré boli konateľom spol. K. zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmu fyzických osôb za rok 2001, podaného dňa 2. apríla 2002 na Daňovom úrade Trnava a do daňových priznaní k DPH ako mesačný platca dane za rok 2001, čím u uvedeného daňového subjektu došlo ku skráteniu dane z príjmov za rok 2001 o sumu 3 001 824 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 99 643 € a neoprávnenému uplatneniu odpočtu dane vo výške 1 643 860 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 54 566 €.

3/

- fiktívne faktúry č. F/01/04/02 z 2. apríla 2001 na sumu 206 836,50 Sk z toho DPH vo výške 38 676,80 Sk,
- f. č. F/01/06/06 zo dňa 14. júna 2001 na sumu 280 525,55 Sk z toho DPH 52 456 Sk,
- f. č. F/01/06/07 z 28. júna 2001 na sumu 5 466,40 Sk z toho DPH vo výške 1 022,20 Sk,
- f. č. F/01/07/01 z 19. júla 2001 na sumu 1 188,20 Sk z toho DPH vo výške 222,20 Sk,
- f. č. F/01/07/02 z 26. júla 2001 na sumu 10 928,80 Sk z toho DPH vo výške 2 043,60 Sk,
- f. č. F/01/07/06 zo dňa 27. júla 2001 na sumu 8 236,10 Sk z toho DPH 1 540,10 Sk,
- f. č. F/01/08/01 z 2. augusta 2001 na sumu 7 271,54 Sk z toho DPH 1 359,70 Sk,
- f. č. F/01/08/02 z 2. augusta 2001 na sumu 1 174,40 Sk z toho DPH 219,60 Sk,
- f. č. F/01/08/05 zo 7. augusta 2001 na sumu 77 674,50 Sk z toho DPH 14 524,50 Sk,
- f. č. F/01/08/06 z 9. augusta 2001 na sumu 3 433,95 Sk z toho DPH 642,10 Sk,
- f. č. F/01/08/07 z 27. augusta 2001 na sumu 4 842,99 Sk z toho DPH 905,60 Sk,
- f. č. F/01/09/05 z 24. augusta 2001 na sumu 8 985,08 Sk z toho DPH 1 680,10 Sk,
- f. č. F/01/09/07 z 29. septembra 2001 na sumu 3 527,02 Sk z toho DPH vo výške 659,50 Sk,
- f. č. F/01/10/01 z 1. októbra 2001 na sumu 177 446,56 Sk z toho DPH vo výške 33 181,10 Sk,
- f. č. F/01/10/06 z 25. októbra 2001 na sumu 3 386,21 Sk z toho DPH vo výške 633,20 Sk,
- f. č. F/01/10/06 z 30. októbra 2001 na sumu 7 090,84 Sk z toho DPH vo výške 1 325,90 Sk,

bez reálneho plnenia od dodávateľov spol. A. f. č. F/01/04/1 z 10. apríla 2001 na dodávku kancelárskeho nábytku v celkovej hodnote 345 261 Sk z toho DPH 64 561 Sk, M. f. č. 10042001 z 10. apríla 2001 na sumu 178 024,10 Sk z toho DPH 33 289,10 Sk a M. pre odberateľa S., ktoré boli odberateľom zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmu fyzických osôb za r. 2001 podaného dňa 2. apríla 2002 na Daňovom úrade Trnava a ako mesačný platca dane aj do daňových priznaní k DPH za r. 2001, čím takto daňový subjekt znížil daň z príjmu o sumu 315 500 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí

10 473 € a neoprávnene uplatnil nárok na odpočet DPH vo výške 250 388,70 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 8 312 €.

4/

- fiktívne účtovné doklady, a to fiktívne faktúry č. 0/01/01/01 z 5. januára 2001 na sumu 31 679,90 Sk z toho DPH 5 923,90 Sk,
- f. č. 0/01/02/01 z 2. februára 2001 na sumu 399 486,80 Sk z toho DPH vo výške 74 700,80 Sk,
- f. č. 0/01/03/02 zo 14. marca 2000 na sumu 572 611,70 Sk z toho DPH vo výške 107 073,70 Sk,
- f. č. 0/01/03/04 z 15. marca 2001 na sumu 205 390,30 Sk z toho DPH 205 390,30 Sk,
- f. č. 0/01/04/01 z 2. apríla 2001 na sumu 73 600 Sk z toho DPH vo výške 13 762,60 Sk,
- f. č. 0/01/05/02 z 9. mája 2001 na sumu 100 776,40 Sk z toho DPH vo výške 18 844,40 Sk,
- f. č. 0/01/05/03 z 18. mája 2001 na sumu 116 296,50 Sk z toho DPH vo výške 21 746,50 Sk,
- f. č. 0/01/06/02 z 22. júna 2001 na sumu 136 847,30 Sk z toho DPH vo výške 25 589,30 Sk,
- f. č. 0/01/06/03 z 25. júna 2001 na sumu 208 608 Sk z toho DPH vo výške 39 008 Sk,
- f. č. 0/01/06/04 z 25. júna 2001 na sumu 14 488 Sk z toho DPH vo výške 2 709,10 Sk,
- f. č. 0/01/06/05 z 25. júna 2001 na sumu 233 700 Sk z toho DPH vo výške 43 700 Sk,
- f. č. 0/01/08/02 z 15. augusta 2001 na sumu 118 080 Sk z toho DPH vo výške 22 080,-Sk,
- f. č. 0/01/09/02 z 11. septembra 2001 na sumu 135 300 Sk z toho DPH vo výške 25 300 Sk,
- f. č. 0/01/09/03 z 12. septembra 2001 na sumu 332 405 Sk z toho DPH vo výške 62 157 Sk,
- f. č. 0/01/10/02 z 3. októbra 2001 na sumu 349 074 Sk z toho DPH vo výške 65 274 Sk,

- f. č. 0/01/10/04 z 10. októbra 2001 na sumu 309 591 Sk z toho DPH vo výške 57 891 Sk,
- f. č. 0/01/11/06 z 27. novembra 2001 na sumu 431 265,10 Sk z toho DPH vo výške 80 643,10 Sk

bez reálneho plnenia od dodávateľa E. fiktívne účtovné doklady od dodávateľa M., a to faktúra č. F 01/10/2 z 8. októbra 2001 na sumu 189 100,20 Sk z toho DPH vo výške 35 360,20 Sk a f. č. F 01/10/03 z 22. októbra 2001 na sumu 218 694 Sk z toho DPH vo výške 40 894 Sk pre odberateľa M., ktoré boli zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmu firmy M. za rok 2001 podaného dňa 28. marca 2002 na Daňový úrad Žilina II a do daňových priznaní k DPH podaných za rok 2001, čím došlo ku skráteniu dane z príjmov vo výške 1 607 664 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 53 265 € a neoprávnenému uplatneniu nadmerného odpočtu vo výške 890 850 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 29 571 €.

5/

- fiktívne účtovné doklady, a to faktúry č. F/01/12/03 zo dňa 5. decembra 2001 na sumu 347 367,45 Sk z toho DPH vo výške 64 954,90 Sk, f. č. F/01/12/04 z 11. decembra 2001 na sumu 785 601 Sk z toho DPH vo výške 146 901 Sk bez reálneho plnenia od dodávateľa A. pre odberateľa B. za prenájom textilných strojov a rezanie látky, ktoré boli zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmov spol. B. podaného dňa 22. februára 2002 na Daňovom úrade Liptovský Mikuláš a do daňového priznania k DPH, čím došlo ku skráteniu dane z príjmov o sumu 266 500 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 8 846 € a neoprávnenému odpočtu DPH vo výške 211 855,90 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 7 032 €.

6/

- faktúra č. 010705 zo dňa 27. júla 2001 na sumu 369 713,40 Sk z toho DPH 69 133,40 Sk a f. č. 010708 zo dňa 30. novembra 2001 na celkovú sumu 443 661 Sk z toho DPH 82 961 Sk bez reálneho plnenia od dodávateľa A., pre odberateľa T. Š. za prenájom skladových priestorov, ktoré boli zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb firmou T. Š. za rok 2001 podaného 22. marca 2002 na Daňový úrad Bratislava V a daňových priznaní k DPH ako štvrťročného platcu dane, čím došlo ku skráteniu dane z príjmov fyzických osôb v sume 229 870 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí

7 630 € a neoprávnenému odpočtu DPH v sume 152 094 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 5 049 €.

7/

- faktúra č. 0/01/09/07 zo dňa 28. septembra 2001 na sumu 881 650 Sk z toho DPH 80 150 Sk bez reálneho plnenia od dodávateľa E. pre odberateľa D. za stavebné práce, ktorá bola zahrnutá do daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb z firmy D. za rok 2001 podaného dňa 2. apríla 2002 na Daňový úrad Svidník, čím došlo k skráteniu dane z príjmov v celkovej sume 232 600 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 7 721 € a neoprávnenému odpočtu DPH vo výške 80 150 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 2 660 €.

8/

- faktúra č. F/01/06/01 zo dňa 6. júna 2001 na celkovú sumu 141 450 Sk z toho DPH 26 450 Sk bez reálneho plnenia od dodávateľa A. pre odberateľa D. za dodávku hutného materiálu, ktorá bola zahrnutá do daňového priznania k dani z príjmov právnických osôb za rok 2001 podaného dňa 28. marca 2002 na Daňový úrad Žilina I, čím došlo k skráteniu dane z príjmu v sume 36 480 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 1 211 € a neoprávnenému odpočtu DPH vo výške 18 331 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 608 €.

9/

- faktúra č. 0/01/10/03 zo dňa 9. októbra 2001 na sumu 277 838 Sk z toho DPH 25 358 Sk, f. č. 0/01/10/10 zo dňa 25. októbra 2001 na sumu 2 553 952,50 Sk z toho DPH 232 177,50 Sk, f. č. F 01/10/1 zo dňa 17. októbra 2001 bez reálneho plnenia od firiem E. a M. pre odberateľa S., ktoré boli zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmov právnických osôb za rok 2001 podaného dňa 28. júna 2002 na Daňový úrad Žilina I, čím došlo k skráteniu dane z príjmu o sumu 682 600 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 22 658 € a neoprávnenému odpočtu DPH o sumu 247 987 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 8 232 €.

10/

- faktúra č. F/01/06/08 zo dňa 28. júna 2001 na celkovú sumu 282 900 Sk z toho DPH 52 900 Sk, f. č. F/01/10/03 zo dňa 3. októbra 2001 na sumu 463 154,90 Sk z toho DPH

86 606,10 Sk bez reálneho plnenia od dodávateľa A. pre odberateľa D., ktoré boli zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb firmy D. za rok 2001 podaného dňa 28. marca 2002 na Daňovom úrade v Trnave, čím došlo ku skráteniu dane z príjmu o sumu 223 570 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 7 421 € a nadmernému odpočtu DPH vo výške 139 506 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 4 631 €.

11/

- faktúra č. F/01/11/01 zo dňa 2. novembra 2001 na sumu 315 784,30 Sk z toho DPH 59 049,10 Sk, f. č. F/01/11/02 zo dňa 5. novembra 2001 na sumu 330 384,80 Sk z toho DPH 61 779,30 Sk, f. č. F/01/11/03 zo dňa 6. novembra 2001 na celkovú sumu 313 479 Sk z toho DPH 58 618 Sk bez reálneho plnenia od dodávateľa A. pre odberateľa D., ktoré boli zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmu právnických osôb u spol. D. za rok 2001 podaného dňa 2. apríla 2002 na Daňový úrad Trnava a do daňového priznania k DPH, čím došlo k skráteniu dane a príjmov o celkovú sumu 226 200 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 7 508 € a neoprávnenému odpočtu DPH v sume 179 446,40 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 5 957 €.

12/

- faktúra č. 0/01/01/01 zo dňa 15. januára 2001 na celkovú sumu 246 000 Sk z toho DPH 46 000 Sk bez reálneho plnenia od dodávateľa E. pre odberateľa T., ktorá bola zahrnutá do daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb u firmy I. za rok 2001 podaného dňa 26. marca 2002 na Daňovom úrade Trnava, čím došlo k skráteniu dane z príjmu o sumu 84 000 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 2 788 € a uplatneniu DPH o sumu 45 954 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 1 525 €.

13/

- fiktívne faktúry č. 0502/2001 z 5. februára 2001 na sumu 89 705 Sk,
- f. č. 0803/2001 z 8. marca 2001 na sumu 66 525 Sk,
- f. č. 0303/2001 z 3. marca 2001 na sumu 238 795 Sk,
- f. č. 01/01/01 z 9. apríla 2001 na sumu 440 508 Sk,
- f. č. 01/05/01 zo 7. mája 2001 na sumu 69 101 Sk,
- f. č. 01/05/02 z 8. mája 2001 na sumu 1 888 013 Sk,
- f. č. 01/06/03 zo 7. júna 2001 na sumu 2 174 652 Sk,

- f. č. 01/06/06 zo 7. júna 2001 na sumu 1 803 186 Sk,
- f. č. 01/06/04 zo 7. júna 2001 na sumu 351 303 Sk,
- f. č. 01/06/05 zo 7. júna 2001 na sumu 239 650 Sk,
- f. č. 01/08/02 zo 6. júna 2001 na sumu 1 767 635 Sk,
- f. č. 01/08/01 zo 6. júna 2001 na sumu 1 899 070 Sk,
- f. č. 01/08/01 zo 7. augusta 2001 na sumu 723 862 Sk

bez reálneho plnenia od dodávateľa U. pre odberateľa A..F.. za stavebné práce, tieto faktúry boli odberateľom zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmov fyzických osôb za rok 2001 podaného na Daňovom úrade Kysucké Nové Mesto dňa 2. apríla 2002 a do daňových priznaní k DPH za rok 2001, čím došlo ku skráteniu dane z príjmov o sumu 4 487 112 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 148 945 € a odpočtu DPH vo výške 1 068 368 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 35 463 €.

14/

- fiktívnu faktúru č. F/01/10/07 z 25. októbra 2001 na sumu 61 500 Sk z toho DPH vo výške 11 500 Sk bez reálneho plnenia od dodávateľa A. pre odberateľa M., táto faktúra bola zahrnutá do daňového priznania k dani z príjmu fyzických osôb za rok 2001 podaného na Daňovom úrade Zvolen dňa 2. apríla 2002 a do daňového priznania k DPH za rok 2001, čím došlo ku skráteniu dane z príjmov o sumu 5 520 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 183 € a neoprávnenému odpočtu vo výške 11 500 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 382 €.

15/

- fiktívna faktúra č. F/01/06/05 z 27. júna 2001 na celkovú sumu 516 000 Sk z toho DPH vo výške 96 600 Sk od dodávateľa A. pre odberateľa spol. V. bez reálneho plnenia konateľ spol. V. zahrnutím tejto faktúry do daňového priznania k DPH za mesiac 6/2001 ako mesačný platca dane neoprávnene uplatnil odpočet vo výške 96 600 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 3 207 € zahrnutím faktúry do daňového priznania k dani z príjmu by došlo ku skráteniu dane z príjmu vo výške 420 000 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 13 941 €.

II. obžalovaní Ing. I. D., Ing. T. Z. a M. S.

Na žiadosť obžalovanej M. S. zabezpečil obžalovaný Ing. I. D., aby obžalovaný Ing. T. Z. vystavil fiktívne faktúry číslo:

- č. 48/2000 z 20. decembra 2000 na sumu 1 320 143 Sk,
- č. 47/2000 z 20. decembra 2000 na sumu 363 000 Sk,
- č. 40/2000 zo 6. decembra 2000 na sumu 1 741 377 Sk,
- č. 41/2000 zo 6. decembra 2000 na sumu 724 858Sk.
- č. 39/2000 zo 6. decembra 2000 na sumu 216 304 Sk,
- č. 44/2000 z 8. decembra 2000 na sumu 628 615 Sk,
- č. 45/2000 z 8. decembra 2000 na sumu 264 259 Sk,
- č. 31/2000 zo 7. novembra 2000 na sumu 149 578 Sk,
- č. 26/2000 z 2. novembra 2000 na sumu 199 100Sk,
- č. 32/2000 z 8. novembra 2000 na sumu 853 919 Sk,
- č. 25/2000 z 30. októbra 2000 na sumu 231 534 Sk,
- č. 30/2000 zo 6. novembra 2000 na sumu 1 689 248 Sk,
- č. 29/2000 zo 6. novembra 2000 na sumu 1 040 083 Sk,
- č. 28/2000 zo 6. novembra 2000 na sumu 840 193 Sk,
- č. 19/2000 z 11. októbra 2000 na sumu 418 056 Sk,
- č. 18/2000 z 11. októbra 2000 na sumu 340 780 Sk,
- č. 21/2000 z 12. októbra 2000 na sumu 2 102 023 Sk,
- č. 20/2000 z 12. októbra 2000 na sumu 649 715 Sk,

od dodávateľa I. pre odberateľa A.F.. bez reálneho plnenia, tieto faktúry zahrnul daňový subjekt do daňového priznania k dani z príjmu fyzických osôb za rok 2000 podaného dňa 4. februára 2001 na Daňovom úrade Kysucké Nové Mesto a do daňových priznaní k DPH za III. a IV. štvrt'rok 2000, prijatých dňa 24. októbra 2000 a 24. januára 2001 na Daňovom úrade Kysucké Nové Mesto, čím došlo ku skráteniu dane z príjmov fyzických osôb o sumu 5 185 224 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 172 118 € a neoprávnenému odpočtu DPH vo výške 1 252 072 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 41 561 €.

III. obžalovaný Ing. I. D.

1/

ako majiteľ firmy M. za zdaňovacie obdobie január až december 2001 ako mesačný platca dane z pridanej hodnoty zahrnul do daňových priznaní k DPH za mesiace január až december 2001 podaných na Daňový úrad Žilina II fiktívne účtovné doklady bez reálneho zdaniteľného plnenia, čím neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie DPH vo výške 1 412 548 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 46 888 €.

2/

ako konateľ a jediný spoločník spol. E. ako mesačný platca dane z pridanej hodnoty zahrnul do daňových priznaní k DPH za mesiace január až december 2001 podaných na Daňovom úrade Žilina II fiktívne účtovné doklady bez reálneho zdaniteľného plnenia, čím neoprávnene uplatnil nárok na vrátenie DPH za uvedené zdaňovacie obdobie vo výške 3 660 012 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 121 490 €.

3/

dal pokyn na zahrnutie fiktívnych dokladov do daňových priznaní k dani z pridanej hodnoty za mesiace január až december 2001 daňového subjektu A., čím došlo k neoprávnenému uplatneniu nároku na vrátenie DPH pre uvedenú firmu vo výške 787 030 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 26 124 €.

IV. obžalovaní F. S. a M. S.

Spoločným konaním od presne nezistenej doby až do 13. decembra 2001 po vzájomnej dohode vyhotovili fiktívne účtovné doklady za dodávateľa firmu B. za práce a služby, ktoré firmou B. vykonané neboli, tieto účtovné doklady si jednotlivé podnikateľské subjekty zahrnuli do účtovníctva a takýmto spôsobom krátili daň z príjmov fyzických a právnických osôb, keďže si uplatnili výdavky aj za služby a práce, ku ktorým vôbec nedošlo a na základe týchto faktúr uplatnili si tiež nadmerné odpočty pri dani z pridanej hodnoty. Takýmto spôsobom vyhotovili obvinení fiktívne účtovné doklady pre nasledujúce daňové subjekty:

1/

faktúra č. 69/2001/MT zo dňa 16. júla 2001 na celkovú sumu 448 324 Sk z toho DPH 40 757 Sk, f. č. 78/2001/MT zo dňa 20. augusta 2001 na celkovú sumu 638 209 Sk z toho DPH 58 019 Sk, f. č. 79/2001/MT zo dňa 24. augusta 2001 na sumu 574 035 Sk z toho DPH 52 185 Sk bez reálneho plnenia od dodávateľa firmu B. pre odberateľa P.M., ktoré si tento daňový subjekt zahrnul do daňového priznania k dani z príjmu fyzických osôb za rok 2001 podaného dňa 22. marca 2003 na Daňový úrad Kysucké Nové Mesto a do daňového priznania k DPH za III. štvrt'rok 2001, čím skrátil daň z príjmu fyzických osôb o sumu 602 604 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 20 003 € a neoprávnene uplatnil odpočet DPH vo výške 150 961 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 5 011 €.

2/

faktúra č. 97/2001/MT zo dňa 12. septembra 2001 na sumu 738 177 Sk z toho DPH 67 107 Sk, f. č. 98/01/2001/MT zo dňa 10. októbra 2001 na sumu 533 610 Sk, z toho DPH 48 500 Sk, f. č. 99/2001/MT zo dňa 11. októbra 2001 na sumu 358 538 Sk z toho DPH 32 595 Sk, f. č. 139/2001/MT/01 zo dňa 17. novembra 2001 na celkovú sumu 824 549 Sk z toho DPH 74 959 Sk, f. č. 140/2001/MT/01 zo dňa 17. novembra 2001 na sumu 155 060 Sk z toho DPH 14 096 Sk bez reálneho plnenia firmou B. pre dodávateľa F. A., ktoré tento daňový subjekt pojal do daňového priznania k dani z príjmu fyzických osôb za rok 2001 podaného dňa 2. apríla 2002 na Daňový úrad Kysucké Nové Mesto a do daňových priznaní k DPH za mesiace 10/2001 a 11/2001, čím došlo ku skráteniu dane z príjmu fyzických osôb o sumu 762 933 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 25 325 € a neoprávnenému uplatneniu odpočtu DPH vo výške 237 267 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 7 876 €.

3/

faktúra č. 142/2001/MT/01 zo dňa 5. novembra 2001 na celkovú sumu 209 994,90 Sk z toho DPH 19 090,19 Sk bez reálneho plnenia firmou B. v prospech odberateľa A. K., ktorá bola zahrnutá do dani z príjmu fyzických osôb tohto daňového subjektu za zdaňovacie obdobie r. 2001 podaného na Daňovom úrade Žilina dňa 28. marca 2002 a do daňového priznania k DPH za november 2001 podaného dňa 21. decembra 2001, čím došlo ku skráteniu dane z príjmov fyzických osôb vo výške 55 915 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 1 856 € a neoprávnenému uplatnenému odpočtu DPH vo výške 19 091,90 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 634 €.

4/

faktúra č. 86/2001/MT zo dňa 29. septembra 2001 na sumu 104 550 Sk z toho DPH 19 550 Sk, f. č. 98/02/2001/MT zo dňa 10. novembra 2001 na sumu 105 165 Sk z toho DPH 19 665 Sk, f. č. 141/2001/MT/01 zo dňa 17. novembra 2001 na sumu 148 000 Sk z toho DPH 29 674,80 Sk bez reálneho plnenia firme B. v prospech odberateľa M.K., ktoré boli daňovým subjektom zahrnuté do daňového priznania k dani z príjmu fyzických osôb za rok 2001, podané dňa 18. februára 2002 na Daňový úrad Žilina I a do daňových priznaní k DPH za mesiace 9/2001 a 11/2001, čím došlo ku skráteniu dane z príjmov fyzických osôb vo výške 61 488 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 2 041 € a neoprávnenému uplatneniu odpočtu z DPH vo výške 66 890 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 2 220 €.

5/

faktúra č. 100/2001/MT zo dňa 27. septembra 2001 na sumu 99 831 Sk z toho DPH 9 076 Sk bez reálneho plnenia firmou B. v prospech odberateľa V. v prípade zhrnutia do daňových priznaní tejto faktúry by došlo firmou V. ku skráteniu dane z príjmu právnických osôb vo výške 90 755 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 3 313 € a zahrnutím týchto faktúr do daňového priznania k DPH za mesiac 10/2001 došlo k neoprávnenému odpočtu vo výške 9 076 Sk. čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 301 €.

6/

faktúra č. 98/2001/MT zo dňa 22. októbra 2001 na sumu 397 290 Sk z toho DPH 74 290 Sk, f. č. 72/2001/MT zo dňa 15. augusta 2001 na sumu 435 513 Sk z toho DPH 78 663 Sk, f. č. 101/2001/MT zo dňa 5. decembra 2001 na sumu 1 537 500 Sk z toho DPH 297 500 Sk bez reálneho plnenia firmou B. v prospech odberateľa firma E. - F. N., pričom zahrnutím do daňového priznania k dani z príjmu fyzických osôb by došlo ku skráteniu dane z príjmu vo výške 330 850 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 10 982 € a zahrnutím týchto faktúr do daňového priznania k DPH za III. a IV. štvrťrok 2001 došlo k neoprávnenému odpočtu DPH vo výške 440 453 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 14 620 €

V. obžalovaný F. S.

1/

po spoločnej dohode s I. V. s úmyslom uzavrieť leasingovú zmluvu na vozidlo IVECO-EURO STAR LD 440 E 42 T/P ev. č. B. a valník KRONE SDP 24 EDL ev. č. B. spoločnosti N. v presne nezistenom čase na nezistenom mieste sfalšoval daňové priznanie k dani z príjmov právnických osôb firmy B., IČO: X. a s tým súvisiace listiny, že malo byť podané na Daňový úrad Žilina II. dňa 29. marca 2000, aj keď uvedená firma nepodala vôbec daňové priznanie, následne tieto doklady prostredníctvom M. F. predložil dňa 29. októbra 2001 ako doklady nevyhnutné k uzavretiu leasingovej zmluvy so spoločnosťou T. na uvedené vozidlá v celkovej hodnote 1 840 000 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 61 077 €, aj keď už boli predané v Rumunsku, čím by v prípade uzavretia leasingovej zmluvy spoločnosť T. sumu 1 840 000 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 61 077 €, splatila spoločnosti N. a následne by vozidlo bolo odpredané a leasing by spoločnosť B. nesplácala, lebo na to nemala ani podmienky. Takýmto spôsobom by spoločnosti T., s.r.o. bola spôsobená škoda vo výške 1 840 000 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 61 077 €, k čomu nedošlo pre obozretnosť pracovníka firmy T..

2/

v úmysle získať v predajni D. v obchodnom dome D. tovar na základe úverovej zmluvy prikázal M. F. vydať nepravdivé potvrdenie z firmy B. o pracovnom pomere a výške príjmu pre J. K. a J. K. prikázal uzavrieť v uvedenej predajni úverovú zmluvu so spoločnosťou H. na kúpu PC komponentov v celkovej hodnote 27 980 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 929 €, J. K. dňa 26. novembra 2001 po vyplatení akontácie vo výške 2 298 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 76 €, s uvedenou spoločnosťou uzavrel zmluvu č. 2129030510, prevzal tovar, tento odovzdal S., ktorý ho užíval, ale dohodnuté splátky splácané neboli, čím pre spoločnosť H. spôsobil škodu vo výške 22 384 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 743 €.

3/

v úmysle získať v obchodnom dome T. tovar na základe úverovej zmluvy prikázal M. F. vystaviť nepravdivé potvrdenie od firmy B. o pracovnom pomere a výške príjmu pre A. N. a A. N. prostredníctvom J. K. prikázal uzavrieť úverovú zmluvu so spoločnosťou G. na kúpu posilňovacieho stroja v hodnote 29 392 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 976 €. A. N. dňa 6. decembra 2001 s touto spoločnosťou po vyplatení akontácie vo výške 2 940 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 98 €, uzavrel zmluvu

č. 1111733391, prevzal požadovaný tovar, odovzdal ho obžalovanému S., ktorý ho užíval, ale dohodnuté splátky neboli uhradené, čím pre spoločnosť G. spôsobil škodu vo výške 26 452 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 878 €.

VI. obžalovaný F. S.

dňa 30. novembra 2001 vo večerných hodinách v byte na ul. A. v Ž. sexuálne zneužil maloletú N. S., nar. X. tak, že sám sa vyzliekol, začal ju bozkávať a ohmatávať po celom tele, vyzliekol jej tričko a bielizeň a navrhol jej pohlavný styk, ale poškodená ho odmietla s tým, že „má na to málo rokov“, načo obžalovaný žiadal od poškodenej orálny styk, s čím ona nesúhlasila, preto jej pravou rukou pritlačil hlavu k svojmu pohlavnému údu a aj slovne na ňu naliehal, čím ju prinútil k orálnemu sexuálnemu styku, pričom k jeho dokonaniu nedošlo.

VII. obžalovaní F. S. a F. N.

v presne nezistenom čase v mesiaci december r. 2001 v Ž. na seba previedli odcudzený tovar, a to pánske kožené bundy a dámske kabáty, hoci vedeli, že tento tovar doposiaľ nezistený páchatel' odcudzil v čase od 22.30 hod. 3. decembra 2001 do 10.00 hod. 4. decembra 2001 v obchodnom dome C., pričom S. na seba previedol najmenej 6 ks kožených búnd v celkovej hodnote 31 059,96 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 1 031 € a obžalovaný F. N. najmenej tri kožené bundy v celkovej hodnote 17 254,77 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 573 €.

VIII. obžalovaný F. N.

ako predseda predstavenstva spoločnosti V. po dohode s obžalovaným F. S. prijal do účtovníctva fiktívnu faktúru č. 100/2001/MT vystavenú obžalovanými F. S. a M. S. dňa 27. septembra 2001 na celkovú sumu 99 831 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 3 314 €, z toho DPH 9 076 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 301 €, bez reálneho plnenia firmy B., čím došlo k neoprávnenému uplatneniu DPH v daňovom priznaní k DPH za mesiac 9/2001 vo výške 9 076 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 301 €.

ako konateľ a majiteľ firmy N. F. - E. po vzájomnej dohode s obžalovaným S. prijal do účtovníctva fiktívnu faktúru č. 98/2001/MT zo dňa 22. októbra 2001 vystavenú obžalovanými F. S. a M. S. na sumu 397 290 Sk z toho DPH 74 290 Sk, f. č. 72/2001/MT zo dňa 15. augusta 2001 na sumu 435 513 Sk z toho DPH 78 663 Sk, f. č. 101/2001/MT zo dňa 5. decembra 2003 na sumu 1 537 500 Sk z toho DPH 297 500 Sk bez reálneho plnenia formou B., pričom tak si uplatnil nadmerný odpočet v daňovom priznaní k DPH za mesiace 8/2001, 10/2001 a 12/2001 vo výške 440 453 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 14 620 €,

ako predseda predstavenstva spoločnosti V. po vzájomnej dohode s obžalovaným Ing. D. prijal do účtovníctva fiktívnu faktúru vystavenú obžalovaným Ing. T. Z. č. F/01/06/05 zo dňa 27. júna 2001 na sumu 516 600 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 17 148 €, z toho DPH 96 600 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 3 207 €, bez reálneho plnenia od dodávateľa A., čím uplatnil nadmerný odpočet v daňovom priznaní k DPH za mesiac 6/2001 vo výške 96 600 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 3 207 €.

Za to boli obžalovaným uložené nasledovné tresty:

Obžalovanému Ing. I. D.

Podľa § 148 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému Ing. T. Z.

Podľa § 148 ods. 3 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 39a ods. 2 písm. a/ Tr. zák. obžalovaný bol pre výkon trestu zaradený do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému F. S.

Podľa § 148 ods. 4 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bol pre výkon trestu odňatia slobody zaradený do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanej M. S.

Podľa § 148 ods. 5 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bola pre výkon trestu odňatia slobody zaradená do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny.

Obžalovanému F. N.

Podľa § 148a ods. 2 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienenčne odložený a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba 2 (dva) roky.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. krajský súd uložil obžalovanému F. S. povinnosť nahradiť škodu poškodeným

- H., vo výške 22 384 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 743 €,

- G., vo výške 26 452 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 878 €,

- Ing. V. B., bytom Ž., vo výške 31 059,96 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 573 €.

Podľa § 228 ods. 1 Tr. por. krajský súd uložil obžalovanému F. N. nahradiť povinnosť poškodenému

- Ing. V. B., bytom Ž., vo výške 17 254,77 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 1 031 €.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. poškodená strana H. bola so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaná na konanie o veciach občianskoprávných.

Tým istým rozsudkom boli obžalovaní Ing. I. D., F. S. a P. T. podľa § 226 písm. b/ zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) oslobodení spod obžaloby pre skutok právne posúdený ako trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák., sčasti dokonaný, sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa mali dopustiť na skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase v mesiaci november 2001 v priestoroch firmy E., sa spojili za účelom spáchania trestného činu podvodu tak, že obžalovaní Ing. D., S. a K. vyhotovili plán za účelom odoberania tovaru od firmy, kde by bola splatnosť faktúr niekoľko týždňov, za ten čas by firma A., tovar odkúpila, tento ihneď previedla na firmu B., a vzápätí pre konečného odberateľa spoločnosť K., pričom cieľom bolo odobrať čo najväčšie množstvo tovaru bez úhrady faktúr. Po vyhotovení tohto plánu na pokyn obžalovaného Ing. D., obžalovaný T., konateľ firmy A., zistil možnosť odoberania hutníckeho tovaru z firmy F., s dobou platnosti 21 dní, zaregistroval sa ako odberateľ, dal objednávku na odber hutníckeho materiálu v množstve 101 ton a na základe toho došlo k uzatvoreniu kúpno-predajných zmlúv č. 97112/14/32442, č. 97112/14/33968, č. 97112/14/32370, č. 97112/14/3242a, č. 97112/14/32569, č. 97112/14/32368, teda spolu sedem zmlúv na odber materiálu v celkovej hodnote 3 263 054,01 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 108 314 €, a v dňoch 21. novembra 2001, 22. novembra 2001 a 23. novembra 2001 bol tovar v celkovej hodnote 1 764 342 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 58 565 €, obžalovaným T. odobratý a prevezený do priestorov firmy K. v T., ale účtovne bol tovar prevedený na firmu B. Vzhľadom na rýchlosť a množstvo odobratého tovaru Ing. O. z firmy F., zastavila vyskladnenie ďalšieho tovaru. V dôsledku toho obžalovaný Ing. D. zatelefonoval Ing. O. a chcel sa zaručiť za firmu A., aby pokračovali vo vyskladňovaní tovaru. Ing. O. trvala aspoň na čiastkovej úhrade faktúr, preto dňa 29. novembra 2001

previedol obžalovaný K. z účtu č. X. na účet firmy B., č. X. čiastku 358 963,20 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 11 915 €, ako úhradu faktúry č. 103/2001/MT/02 vystavenej firmou B.B., túto sumu konateľ firmy B., M. F. na pokyn obžalovaného S. dňa 30. novembra 2001 vybral z účtu a odovzdal prostredníctvom ďalšej osoby obžalovanému Ing. D., ktorý doplnil finančné prostriedky na celkovú sumu 500 000 Sk, čo v prepočte podľa konverzného kurzu činí 16 597 €, tieto obžalovaný T. vložil na účet firmy A., vzápätí táto suma bola prevedená na účet firmy F., ako úhrada za hutnícky materiál. Po tejto transakcii došlo dňa 4. decembra 2001 k ďalšiemu odberu materiálu, ale ďalší odber Ing. O. zastavila.

Poškodená organizácia F. Ž. bola podľa § 229 ods. 3 Tr. por. s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie o veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie krajský prokurátor, vo vzťahu k oslobodzujúcej časti rozsudku, týkajúcej sa obžalovaných Ing. I. D., F. S. a P. T., ďalej vo vzťahu k obžalovanému F. N., proti výroku o treste v jeho neprospech a vo vzťahu k obžalovanému F. S., taktiež proti výroku o treste, avšak v jeho prospech, obžalovaný Ing. I. D. proti výroku o vine a treste, obžalovaný Ing. T. Z. proti výroku o treste, obžalovaný F. S. proti výroku o vine v bodoch IV., V. a VI. rozsudku a v nadväznosti na to aj proti výroku o treste, obžalovaná M. S. proti výroku o vine a výroku o treste, obžalovaný F. N. taktiež proti výroku o vine i výroku o treste.

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Žiline v písomných dôvodoch podaného odvolania, vo vzťahu k oslobodzujúcej časti prvostupňového rozsudku uviedol, že to, že sa trestný čin stal a spáchali ho aj obžalovaní Ing. I. D., F. S. a P. T. vyplýva z výpovedí Ing. T. Z., M. F. a nepriamo aj z výpovede Ing. J. O. a v menšej miere aj z výpovedí ďalších svedkov. Podľa prokurátora nemožno prisvedčiť argumentácii krajského súdu, že o vine týchto obžalovaných nesvedčí ani jeden priamy dôkaz a nepriame dôkazy netvorí logickú a ničím nenarušenú sústavu vzájomne sa dopĺňujúcich skutočností, ktoré by vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazovali všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčovali obžalovaných, ale súčasne by vylučovali možnosť akéhokoľvek iného záveru. Za priamy dôkaz usvedčujúci obžalovaných je potrebné považovať výpoveď Ing. T. Z., z ktorej jednoznačne vyplýva zainteresovanosť jednotlivých obžalovaných na tomto trestnom čine. S výpoveďou Ing. Z. korešponduje výpoveď M. F. a P. T., ktoré prokurátor v odvolaní podrobne analyzuje. Okolnosti prípadu podrobne popísala aj svedkyňa Ing. J. O..

Čo sa týka odvolania podaného v neprospech obžalovaného N., považuje prokurátor uložený podmienený trest odňatia slobody za zákonný, je však toho názoru, že popri tomto treste mal byť obžalovanému uložený aj peňažný trest, pretože obžalovaný úmyselnou trestnou činnosťou získal väčší majetkový prospech a trest by bol aj vymožitelný, vzhľadom na osobné a majetkové pomery obžalovaného.

Vo vzťahu k obžalovanému F. S. prokurátor uviedol, že trest mu bol uložený nad rámec zákonom stanovenej trestnej sadzby. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 4T 11/2000, z 19. novembra 2008, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 5/2009, zo 16. novembra 2010, ktorým bol obžalovaný F. S. uznaný za vinného z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, pre výkon ktorého bol zaradený do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny, za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3T 23/1999, (správne má byť 3T 33/1995) z 12. novembra 1999 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3 To 27/2000, z 15. júna 2000. Obžalovanému sú súbežne uložené dva tresty odňatia slobody, a to vo výmere 7 rokov a vo výmere 8 rokov, hoci pri aplikácii súhrnného trestu, ktorý je potrebné obžalovanému ukladať možno uložiť za najprísnejší trestný čin maximálne trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

Vzhľadom na uvedené krajský prokurátor navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti týkajúcej sa obžalovaných Ing. D., S., N. a T. podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. d/, písm. e/ Tr. por. vo výrokoch napadnutých odvolaním zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Žiline na nové prejednanie a rozhodnutie.

K odvolaniu krajského prokurátora zaslali odvolaciemu súdu svoje písomné vyjadrenia obžalovaní F. S., M. S. a F. N..

Obžalovaný F. S. uviedol, že nesúhlasí s argumentáciou krajského prokurátora v odvolaní. Tohto trestného činu sa nemohol zúčastniť, lebo o obchode so spoločnosťou F.F. nič nevedel a v čase jeho uskutočnenia sa nenachádzal na území Slovenska. Spoluobžalovaní Ing. Z. a T. ho neusvedčovali a výpovede svedka F. sú zavádzajúce, klamlivé a boli získané nezákonným spôsobom.

Obžalovaná S. vyjadrenie k odvolaniu prokurátora zaslala prostredníctvom svojho obhajcu, i keď vo vzťahu k jej osobe a trestnej činnosti z ktorej bola uznaná za vinnú, sa odvolanie prokurátora nevzťahuje. Konštatuje, že už obžaloba a dôkazy k nej doložené boli nedostatočné a založené na domnienke a výpovediach Ing. Z. a nebohého F.. Tieto výpovede boli účelové, nepravdivé a vyvrátené svedeckými výpovedami svedkov F. a T..

Obžalovanému N. nebolo preukázané, že by mal získať väčší majetkový prospech úmyselnou trestnou činnosťou, a preto uloženie peňažného trestu by bolo nezákonné. Odvolanie krajského prokurátora považuje za nedôvodné.

Obžalovaný F. N. k odvolaniu krajského prokurátora uviedol, že tvrdenie prokurátora o tom, že mal trestnou činnosťou získať majetkový prospech nemá oporu v zistenom skutkovom stave a je aj v rozpore s listinnými dokladmi a s vyjadreniami daňových úradov. Navyše zo žalovanej trestnej činnosti sa necíti byť vinný, a preto odvolanie krajského prokurátora navrhuje zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný Ing. I. D. v písomných dôvodoch odvolania konštatuje, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil výlučne v jeho neprospech, s týmto rozsudkom sa nestotožňuje, považuje ho za nesprávny, a preto žiada, aby odvolací súd rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na opätovné konanie a rozhodnutie.

Písomným podaním z 10. apríla 2012 obžalovaný Ing. I. D. doplnil dôvody podaného odvolania o nasledovné skutočnosti:

Uviedol, že krajský súd ho v bode I. rozsudku uznal za vinného iba na základe výpovede „chráneného“ obžalovaného Ing. T. Z.. Tento obžalovaný bol vypočutý iba v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní odmietol vypovedať, preto bola jeho výpoveď z prípravného konania prečítaná. Takýmto postupom súdu bolo znemožnené vykonať kontradiktórny výsluch obžalovaného Ing. Z. ostatnými spoluobžalovanými i ich obhajcami z dôvodu, aby nebolo preukázané, že klame a neuvádza pravdu. Vyslovil presvedčenie, že pri hodnotení takto získaného dôkazu musí súd postupovať obozretne a takýto dôkaz je treba v maximálnej miere objektivizovať ďalšími dôkazmi, musí dôjsť

ku konfrontácii tvrdení s objektívnymi priamymi i nepriamymi dôkazmi, ktoré buď spochybňujú, alebo potvrdzujú výpoveď „chráneného“ obžalovaného. Súd sa týmto princípom dôsledne neriadil.

Obžalovaný v odvolaní ďalej namietal, že súd sa nezaoberal jednotlivými dôkazmi viažucimi sa ku skutkom ustáleným v bode I.1/ – 15/, konštatuje iba, že išlo o fiktívne faktúry, ktorým nezodpovedalo žiadne plnenie a poukazuje na výsledky daňových kontrol. Skutky uvedené v bodoch I.5/,6/,8/,11/,13/,14/,15/ nespáchal a nebol aktívny pri realizácii činnosti Ing. Z., resp. P. T.. Hoci jednotliví štatutárni zástupcovia spoločností uvádzali, že ho nepoznajú, neprišli s ním do kontaktu a žiadny obchodný prípad s ním nerealizovali, súd uveril výpovedi obžalovaného Ing. Z.. V tejto súvislosti dáva obžalovaný do pozornosti,

- vo vzťahu ku skutku I.5/ výpovede T., M. B., J. K. a ďalších, ktorí nepotvrdili skutočnosti uvádzané Ing. Z.,

- vo vzťahu ku skutku I.6/ výpovede obžalovaného T., svedka Š., svedkyne H., Ing. M., ktoré nepreukazovali, že by spáchal tento skutok,

- vo vzťahu ku skutku I.8/ výpovede obžalovaného T., svedkov S., Ing. P. M., Ing. K. a svedka R., ktorí nepotvrdzovali, že skutku sa mal dopustiť obžalovaný D., nepoznajú ho a nekomunikovali s ním,

- vo vzťahu ku skutku I.11/ výpovede obžalovaného T., svedkov Ing. T., S., Ing. P.. Z týchto výpovedí vyplynulo, že obchodný prípad bol realizovaný, nedošlo k fiktívnemu vystaveniu faktúr a obžalovaný D. žalovaný obchodný prípad nerealizoval. Súd sa tiež nevysporiadal s výpoveďou svedkyne R. – pracovníčky D., ktorá vypovedala, že daňová kontrola bola ukončená a nebola vyrúbená žiadna daň, pretože na to nebol dôvod, tovar bol prijatý na sklad vyexpedovaný do zahraničia,

- vo vzťahu ku skutku I.13/ výpovede svedkov F. a J. M.,

- vo vzťahu ku skutku I.14/ výpovede P. T. a svedkyne O.,

- vo vzťahu ku skutku I./15 výpovede T. a N., ktorí potvrdili, že obžalovaný D. nemal žiadny vzťah k tomuto skutku.

Vo vzťahu k vyššie uvedeným skutkom teda neboli produkované žiadne priame alebo nepriame dôkazy, z ktorých by vyplynulo, že skutkov sa dopustil obžalovaný Ing. D.. Jediným dôkazom je výpoveď obžalovaného Ing. Z., ktorý vypovedal len vo všeobecnej rovine.

V bode I. rozsudku sú ustálené dva druhy skutkov, a to tie, o ktorých nemá žiadnu vedomosť a o ktorých sa dozvedel len z uznesenia o vznesení obvinenia a tie, ktorých sa zúčastnil, ale ktoré aj reálne prebehli. V tejto súvislosti obžalovaný zdôraznil, že ak priznal účasť na niektorých obchodných prípadoch, ani ostatné nemal dôvod popierať. To svedčí zas len o tom, že obžalovaný Ing. Z. klame.

Pokiaľ sa týka výroku o vine vo vzťahu ku skutku ustálenom v bode II. rozsudku, súd rozhodol opäť len na základe výpovede obžalovaného Ing. Z.. Svedok M. vo výpovedi podrobne popísal, ako sa obchod uskutočnil a nevyplýva z nej žiadna účasť obžalovaného Ing. D. na jeho páchaní. Zo strany obžalovaného Ing. Z. ide iba o vsunutie jeho osoby do nejakého deja, pretože práve on sa poznal so svedkom F. a obžalovanými S..

Ku skutku pod bodom III.1./2/ rozsudku obžalovaný v odvolaní namietal, že je pravda, že podal daňové priznanie na Daňovom úrade II v Žiline, avšak následne bol vzatý do väzby, a preto nemal možnosť ďalej sa zúčastňovať daňového konania, nevie ani o výsledkoch daňových zistení, pretože účtovné doklady spoločnosti boli orgánmi činnými v trestnom konaní odňaté. Popiera však, že by sa mal dopustiť žalovaných skutkov.

V prípade skutku III.3/ uviedol, že nebol konateľom spoločnosti A., a ani jej vlastníkom, a preto tvrdenia obžalovaného Ing. Z. nie sú pravdivé.

V ďalšej časti podaného odvolania obžalovaný Ing. D. cituje ustanovenia § 2 ods. 5, ods. 2 a ods. 6 Tr. por., ktorými sa krajský súd v konaní neriadil. Poukazuje tiež na skutočnosť, že skutky sa mali stať v roku 2001, odsudzujúci rozsudok bol vyhlásený v roku 2009, v súčasnosti uplynula doba ďalších troch rokov, čo je neprimerane dlhá doba

jeho právnej neistoty. V tejto súvislosti cituje príslušné články Ústavy Slovenskej republiky a Dohovoru a tiež zdôrazňuje, že od roku 2001 sa žiadnej protiprávnej činnosti nedopustil.

Vzhľadom na uvedené navrhol odvolaciemu súdu, aby zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie, alternatívne, aby v prípade, že aj odvolací súd bude mať jeho vinu za preukázanú, aby mu bol uložený primeraný trest odňatia slobody nespojený s obmedzením jeho osobnej slobody, so skúšobnou dobou. Má za to, že aj takýto trest zabezpečí jeho prípadnú prevýchovu a zabezpečí dostatočný prevýchovný a represívny význam.

Obžalovaný Ing. T. Z. odvolanie podal proti výroku o treste a žiadal, aby mu bol uložený trest nespojený s obmedzením jeho osobnej slobody, teda trest s podmieneným odkladom jeho výkonu.

Poukázal na to, že v prevažnej miere prispel k odhaleniu súdnej trestnej činnosti v prostredí, v ktorom sa pohyboval, bol on i jeho najbližší ohrozený, preto vstúpil do programu na ochranu svedkov a orgánmi činnými v trestnom konaní bol uisťovaný, že právna úprava umožňuje, aby trestné stíhanie voči jeho osobe bolo prerušené, no nielen že sa tak nestalo, ale bol mu uložený neprimerane prísny trest. Tým, že vstúpil do programu na ochranu svedkov stratil identitu, príbuzných, rozpadla sa mu rodina a musí podstupovať ďalšie obmedzenia. Žiadnej inej trestnej činnosti sa už nedopustil a vzhľadom na obdobie, ktoré uplynulo od spáchania deliktov, uložený nepodmienený trest stráca účel.

Obžalovaný F. S. v písomných dôvodoch podaného odvolania na č.l. 23246 – 23254 namietal nesprávnosť výroku o vine v bodoch IV.,V.,VI. a VII. rozsudku a následne i nesprávnosť výroku o treste. Za zásadnú odvolaciu námietku obžalovaný považuje skutočnosť, že dôkazy, na základe ktorých súd ustálil jeho vinu, boli zadovážené nezákonným spôsobom a boli pri ich vykonávaní porušené jeho práva na obhajobu. Svedok M. F. bol vypočutý len v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní už bola jeho výpoveď len prečítaná z dôvodu, že zomrel. Súd sa v rozpore s ustanoveniami § 2 ods. 4, ods. 5, ods. 6 Tr. por. nevyporiadal s pravdivosťou a dôveryhodnosťou výpovede tohto svedka, keďže z iných dôkazov vykonaných v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní vyplynulo, že tvrdenia svedka boli vyvrátené. Jeho výpoveď je aj v zásadnom rozpore s tvrdeniami ostatných obžalovaných, ktorých usvedčuje. V tejto súvislosti poukázal obžalovaný S.

na znalecký posudok č. 29/2002 zadovážený v konaní ČVS: VKE 26/OVOZTČ – BB – 2001, ktorý vypracoval znalec z odvetvia klinickej psychológie a v ktorom popisuje osobnosť svedka F. a účelovosť jeho konania pri jeho výpovediach. Svedok F. bol počas výsluchu pod tlakom polície a bol vypočúvaný bez prítomnosti obhajcov. V tejto súvislosti namietal i procesný postup orgánov činných v trestnom konaní, ktorým porušili jeho ústavné právo byť osobne alebo prostredníctvom obhajcov prítomný pri každom úkone a vyjadrovať sa k vykonanému dôkazu. Výpoveď svedka F. ako najdôležitejšieho svedka obžaloby vykonaná v rozpore s trestným poriadkom nemohla byť podkladom pre rozhodnutie súdu o jeho vine. Akýkoľvek dôkaz vykonaný nezákonným spôsobom je v trestnom konaní nepoužiteľný. Prvostupňový súd pri rozhodovaní nemal prihliadať ani na úradné záznamy, ktoré tvoria súčasť spisu, pretože tieto majú iba určitý procesný význam pre orgány činné v trestnom konaní.

Obžalovaný S. v dôvodoch odvolania tiež namietal, že svedkom boli pri výsluchoch kladené kapciózne a sugestívne otázky, pričom takéto kladenie otázok je v rozpore so zákonom, čo spôsobilo, že takto získané dôkazy sú nezákonné a nepoužiteľné.

Vo vzťahu ku skutku ustálenom v bode VI. rozsudku uviedol, že nebolo hodnoverným spôsobom preukázané, že vedel o tom, že poškodená S. v čase ich sexuálneho kontaktu ešte nemala 15 rokov. Nepoprel ani on, ani poškodená, že k sexuálnej praktike medzi nimi prišlo, hoci poškodená ho na hlavnom pojednávaní neopoznala, označila obžalovaného Ing. D., avšak obaja zhodne potvrdili, že to bolo na dobrovoľnej báze, bez nátlaku. Z odposluchov telefonických hovorov vyplynulo, že obžalovaný S. hovoril o „pätnástkach“, teda plnoletých osobách a nie o „trinástkach“ ako sa to snaží krajský súd „pretočiť“ v dôvodoch rozsudku.

Konštatoval, že vina obžalovaného musí byť preukázaná nespochybniteľne a musí sa opierať o dôveryhodné a jasné dôkazy. Výpoveď svedka F. je aj v tejto časti, keď tvrdil, že obžalovaný S. mal od neho vedieť, koľko má v skutočnosti poškodená rokov, nedôveryhodná.

Obžalovaný S. namietal tiež, že v konaní nebola dodržaná zásada „rovnosti zbraní“, teda že každá strana musí mať v procese rovnakú možnosť hájiť svoje záujmy a žiadna zo strán nesmie mať podstatnú výhodu voči protistrane. Uviedol, že štát v konaní zastupoval krajský prokurátor, ktorý mal možnosť využívať v konaní kvalifikovaný policajný

aparát a on mal aj keď ním samotným zvoleného obhajcu, ktorý ho vôbec napriek jeho urgenciám nekontaktoval, a tak obhajoba ostala len na ňom – obžalovanom, ktorý nemá právne vzdelanie.

Súd tiež nezohľadnil, že voči konateľom – daňovým subjektom odberateľských firiem, o ktorých súd v odôvodnení rozsudku konštatoval, že si fingované doklady zahrnuli aj do svojich daňových priznaní, neboli vyhovené rovnaké trestnoprávne dôsledky ako voči jeho osobe.

Ďalšou zásadnou odvolacou námietkou obžalovaného S. je, že bolo porušené jeho základné právo na spravodlivý proces a na vybavenie veci v primeranej lehote. V tejto súvislosti poukázal aj na pochybenie krajského súdu, ktorý podľa jeho presvedčenia mal vyčkať na právoplatnosť rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 4T 11/2000, a mal mu byť správne uložený súhrnný trest odňatia slobody.

V závere odvolania ešte zdôraznil, že súd hodnotil iba dôkazy vyznievajúce v jeho neprospech, nehodnotil tie dôkazy, ktoré výrazným spôsobom spochybňovali podanú obžalobu, dôsledne sa neriadil zásadou „in dubio pro reo“, nerešpektoval zásadu, že nie je povinnosťou obžalovaného dokazovať svoju nevinu, ale že iba súhrn všetkých vykonaných dôkazov v posudzovanej trestnej veci, ktorý má taký charakter a kvalitu, že bez rozumnej pochybnosti možno na základe nich konštatovať, že obžalovaný sa dopustil skutkov uvedených v obžalobnom návrhu, môže byť podkladom pre rozhodnutie súdu o vine obžalovaného.

Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd postupom podľa § 258 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil prvostupňovému súdu na nové spravodlivé konanie.

Obžalovaný F. S. doplnil odvolanie aj prostredníctvom ustanoveného obhajcu JUDr. I. J., písomným podaním z 13. apríla 2012.

Poukázal v ňom na okolnosti, za ktorých bolo proti nemu začaté trestné stíhanie. Začal ho vyšetrovateľ, ktorý ho podozrieva, že sa podieľal na smrti jeho bývalého kolegu a priateľa, a preto je proti nemu zaujatý. Polícia jeho a jeho manželku obvinila, že pri zaistení ničili

na WC písomné doklady. Tohto obvinenia sa snažil zbaviť tým, že prostredníctvom obhajcu žiadal, aby boli zadovážené kazety z domových kamier, ktoré polícia odniesla, no bolo mu oznámené, že tieto sa stratili.

Obvinenia voči jeho osobe ustálené v bode IV. rozsudku sú založené len na výpovedi svedka F., ktorý bol vypočutý len v prípravnom konaní a bez prítomnosti obhajcov. On ani jeho manželka neboli ani majiteľmi ani konateľmi spoločnosti B. Tvrdenie svedka F., že on faktúry podpisoval a obžalovaný S. ich pečiatkoval, je nepreskúmateľné, veď ako sa dá dokázať, kto pečiatkoval doklady?

Naviac, svedkovia F., K. a ďalší ho neusvedčovali, že by práce neboli vykonané.

Podobná situácia je aj vo vzťahu ku skutku v bode V. rozsudku. Aj v tomto prípade bola jeho vina založená len na nedôveryhodnej výpovedi svedka F. a účelovej výpovedi Ing. Z., ktorý tým chcel získať postavenie chránenej osoby v trestnom konaní.

Tvrdenie, že vedel o tom, že poškodená S. – skutok VI. rozsudku – nemá ešte 15 rokov, je len tvrdením svedka F., s ktorým nekorešpondujú ďalšie dôkazy, napr. prepis telefonických hovorov, z ktorého vyplýva, že sa hovorilo o „pätnástkach“.

Nie je tiež pravda, že vedel o tom, že veci ktoré doniesol do domu svedok F., boli kradnuté. Aj dôkazná situácia vo vzťahu ku skutku VII. stojí len na výpovedi svedka F..

V odvolaní obžalovaný poukázal aj na to, že v konaní boli porušované procesné postupy, zatajili sa dôkazy, súdne konanie trvalo neúmerne dlho, vrátane vyhotovenia a doručenia rozsudku. Navrhol preto, aby bol spod obžaloby oslobodený, alternatívne ak by bol čo len čiastočne uznaný vinným, keďže prichádza do úvahy uloženie súhrnného trestu, navrhuje, aby odvolací súd rozhodol o upustení od uloženia súhrnného trestu.

Obžalovaná M. S. v písomných dôvodoch odvolania uviedla, že prvostupňový súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, nevysporiadal sa so všetkými dôkazmi, tieto nehodnotil zákonným spôsobom a neumožnil jej výsluch spoluobžalovaného Ing. Z. a konfrontáciu s ním. Podľa jej názoru, odsudzujúci rozsudok je neúplný, neobsahuje skutočnosti zistené na hlavných pojednávaniach najmä vo vzťahu k daňovým kontrolám,

odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné, boli porušené základné zásady trestného konania, najmä zásada bezprostrednosti, ústnosti a práva na spravodlivý proces. Skutky ustálené v bodoch II. a IV. nespáchala.

Skutok popísaný v bode II. rozsudku je založený len na domnienke Ing. Z., ktorá bola vyvrátená výpoveďou Ing. D. a svedka F., ktorý vypovedal, že obžalovanú nepoznal, táto v jeho podniku nepracovala, a teda nemohla ovplyvňovať fakturáciu a ekonomiku podniku.

Vo vzťahu ku skutku ustálenom v bode IV. rozsudku nebolo preukázané, že by vyhotovila fiktívne doklady. Spáchanie skutku IV.1/ bolo vyvrátené svedeckou výpoveďou svedka M., ktorý vypovedal, že fakturované práce boli riadne vykonané, odovzdané zhotoviteľom a prevzaté objednávateľom. Obdobne, svedeckou výpoveďou svedkyne A. K. bolo vyvrátené spáchanie skutku IV.3/, ktorá tiež potvrdila, že objednané práce boli riadne vykonané, fakturované a zaplatené. Svedeckou výpoveďou svedka M. K. bolo vyvrátené spáchanie skutku IV.4/ a spáchanie skutkov IV.5/ a IV.6/ bolo vyvrátené výpoveďou N. a pracovníkov jeho firmy. Vo vzťahu ku skutkom IV.9/ a IV.6/ Ing. Z. a svedok F. tvrdili len to, že obžalovanú videli so sestrou písať nejaké faktúry, ale nevedeli o aké faktúry sa jednalo, komu boli adresované a za aké práce.

Obžalovaná S. ďalej v dôvodoch odvolania uviedla, že jej nebolo preukázané žiadne protiprávne konanie, nebol jej preukázaný úmysel, chýba u nej motív spáchania trestného činu a nebol preukázaný príčinný vzťah medzi konaním a následkom. Vyslovila presvedčenie, že sú splnené zákonné podmienky na jej oslobodenie spod obžaloby, a preto navrhla, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol, aj po prípadnom doplnení dokazovania tak, že ju spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. c/ Trestného poriadku. Alternatívne obžalovaná navrhla, aby odvolací súd po zrušení napadnutého rozsudku vec vrátil súdu prvého stupňa.

Obžalovaný F. N. v písomných dôvodoch odvolania, ktoré podal proti prvostupňovému rozsudku prostredníctvom obhajcu Mgr. P. K. uviedol, že odvolanie podáva proti výroku o vine, výroku o treste a výroku o povinnosti nahradiť škodu. Navrhol odvolaním napadnutý rozsudok zmeniť tak, že bude spod obžaloby v celom rozsahu oslobodený podľa § 226 písm. a/ Tr. zák. a poškodený bude s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianskoprávne konanie.

V konaní, ktoré rozsudku predchádzalo, boli podľa jeho mienky porušené viaceré ustanovenia Trestného poriadku.

V posudzovanom konaní splnomocnil na svoje zastupovanie, okrem iných aj obhajcov Mgr. P. K. a Mgr. J. P.. Túto skutočnosť súdu oznámil listom zo 17. februára 2003. Obaja obhajcovia požiadali, aby boli o všetkých úkonoch informovaní, no Mgr. P. informovaný nebol, nebola mu doručená obžaloba a ani napadnutý rozsudok. Obhajcom bolo taktiež znemožnené nahliadnuť do utajovanej časti spisu. Takýmto postupom súdu boli porušené ustanovenia Trestného poriadku.

Ďalšia odvolacia námietka obžalovaného smerovala k tomu, že v priebehu prípravného konania bol vzatý do väzby pre skutok, z ktorého následne nebol ani obžalovaný, čím bolo porušené ustanovenie § 67 Tr. por.

K porušeniu zákona došlo podľa jeho mienky aj pri realizácii odpočúvania a zázname telekomunikačnej činnosti. Z obsahu spisu nevyplýva, že by k odpočúvaniu došlo zákonným spôsobom a k záznamom, ktoré boli v konaní použité ako dôkaz, neboli pripojené záznamy policajného orgánu v zmysle ustanovenia § 88 ods. 5 Tr. por.

V rámci konania navrhol vykonať viaceré dôkazy

- vykonanie konfrontácie so svedkom F.,
- vyžiadanie si kópie záznamu rozhovoru medzi svedkom F. a svedkom P.,
- vykonanie výsluchu svedkov Š. a Ž.,
- preverenie okolností hospitalizácie svedka F. na psychiatrii za účelom overenia hodnovernosti jeho výpovedí,
- nariadenie znaleckého dokazovania znalcom z odboru ekonomiky.

Súd napriek tomu, že je povinný vykonať všetky dosiahnuteľné dôkazy, ktoré determinujú náležité zistenie skutkového stavu veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, tieto návrhy ignoroval.

Písomné vyhotovenie rozsudku, ktorý bol na hlavnom pojednávaní vyhlásený 26. februára 2009 bol obhajcovi doručený až 4. apríla 2011, teda viac ako dva roky

od vyhlásenia rozsudku a takmer 7 rokov po podaní obžaloby. V prípade, že by súd rešpektoval ustanovenia Tr. por. o vyhotovení písomného vyhotovenia rozsudku, v čase keď tento bol len doručený obhajcovi, by mu už bola uplynula skúšobná doba uloženého podmieneného trestu odňatia slobody. Aj samotné konanie trvalo, resp. trvá neprimerane dlhú dobu, čím sú porušované jeho práva garantované Ústavou Slovenskej republiky.

Odvolačia námietka obžalovaného smeruje aj voči výroku o náhrade škody. Z odôvodnenia rozsudku, v ktorom absentuje zdôvodnenie výroku o náhrade škody, nie je zřejmé akým konaním a akú škodu mal poškodenému B. spôsobiť.

Konštatuje, že výsluchy obžalovaných a svedkov boli vykonané nezákonným spôsobom, keď im boli rovno kladené otázky bez toho, aby mali možnosť najskôr sa k veci vyjadriť samostatne k okolnostiam, ktoré boli predmetom výsluchu.

Ďalší okruh odvolacích námietok obžalovaného N. už smeroval k samotným skutkom.

Vo vzťahu k trestnému činu podielníctva uviedol, že sa jedná o úmyselný trestný čin, no obžaloba jeho úmysel nepreukázala. V konaní nebolo preukázané, že by kožené bundy pochádzali z trestnej činnosti. Po analýze dôkaznej situácie vo vzťahu k tomuto skutku (výpoveď obžalovaného S., posúdenie hodnovernosti výpovede svedka F. a v tejto súvislosti znalecký posudok Dr. G., výpoveď svedka P. a hospitalizácia svedka F. na psychiatrii, výpoveď poškodeného) vyslovil presvedčenie, že nebola preukázaná subjektívna ani objektívna stránka žalovaného trestného činu, a preto žiadal, aby bol pre tento skutok oslobodený podľa § 226 písm. a/ Tr. por., aplikujúc zásadu „in dubio pro reo“.

Vo vzťahu k trestnému činu neodvedenia dane vo všeobecnosti ku všetkým dielčim skutkom uviedol, že sa nejednalo o fiktívne faktúry a neexistovala ohľadne nich ani žiadna dohoda, či už s obžalovaným S., alebo obžalovaným Ing. D..

V. stavebné práce 100/2001/ MT

Fakturované práce boli riadne vykonané, čo v priebehu konania potvrdili svedkovia, teda nemohlo sa jednáť o fiktívnu faktúru.

Zdôraznil, že osobou povinnou platiť daň a ani platiteľom dane nie je štatutárny zástupca právnickej osoby, ale je to právnická osoba, preto on ako obžalovaný v pozícii fyzickej osoby nemôže niesť trestnú zodpovednosť za neodvedenie dane platiteľa dane, ktorým je právnická osoba.

E.B.E. FA 98/2011/ MT

E.B.E. FA 101/2001/ MT

Obžalovaný N. namietal, že v konaní bol produkovaný dôkaz, ktorý preukazuje, že tieto faktúry neboli predmetom daňového priznania na DPH, takže si odpočet DPH z týchto faktúr neuplatnil, hoci mu to rozsudok kladie za vinu. Zdôraznil, že E. bol štvrtročným plátcom DPH, teda nemohol si uplatniť odpočet DPH za mesiac 10/2001, resp. mesiac 12/2001.

E. – B. wc papier a roztok FA 72/2001/ MT

A.V. sprostredkovanie f/01/06/05

Faktúry boli predmetom dodatočného daňového priznania z dôvodu, že firmy B. a A. si faktúry nezaviedli do účtovníctva, čo bránilo vykonať odpočet DPH.

Navrhol, aby bol aj pre tento skutok podľa § 226 písm. a/ Tr. por. oslobodený.

V prípade, že by odvolací súd pri posudzovaní viny obžalovaného vo vzťahu k tomuto trestnému činu mal iný názor ako odvolateľ, poukazuje na to, že v tomto prípade je potrebné aplikovať zákon č. 300/2005 Z. z., ktorý je pre neho priaznivejší, pretože s poukazom na ustanovenie § 277 Trestného zákona už trestnosť tohto trestného činu zanikla.

Na záver obžalovaný ešte zdôraznil, že oba trestné činy, ktoré sú mu kladené za vinu sú úmyselnými trestnými činmi a jemu úmysel vykonaným dokazovaním preukázaný nebol. Súd napriek tomu, že svoje rozhodnutie musí oprieť o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty, nie len o pravdepodobnosť, rozhodol o jeho vine a treste v podstate

na základe výpovede svedka F., ktorá je rozporná, odporuje ostatným vykonaným dôkazom a podľa jeho presvedčenia ju ani nebolo možné ako dôkaz použiť.

S poukazom na uvedené navrhol, aby jeho odvolaniu bolo v celom rozsahu vyhovené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, s poukazom na spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia, konkrétne ustanovenie § 564 ods. 4 Trestného poriadku vo veci o podaných odvolaniach rozhodoval podľa zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.), keďže obžaloba v posudzovanej veci bola podaná na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti teraz platných predpisov, teda pred 1. januárom 2006.

Následne, po zistení, že nie sú dané okolnosti odôvodňujúce postup podľa § 253 Tr. por., podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že podané odvolania čiastočne sú dôvodné a čiastočne nie.

Pri plnení revíznej povinnosti odvolací súd zistil, že v odsudzujúcej časti rozsudku všetky skutky boli súdom prvého stupňa ustálené na základe dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, pri dodržaní zásad trestného konania a pri rešpektovaní práva obžalovaných na obhajobu. Vykonané dôkazy boli vyhodnotené v zmysle zásad uvedených v § 2 ods. 5, ods. 6 Tr. por.

Krajský súd v Žiline v zásade v odôvodnení napadnutého rozsudku vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia rozsudku je tiež zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou obžalovaných a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke zavinenia.

Odvolacie námietky obžalovaných smerujúce proti výrokom o ich vine je možné rozdeliť do dvoch skupín. Námietky vytykajúce krajskému súdu procesné pochybenia

v konaní a námietky konštatujúce nedostatočne zistený skutkový stav veci a následné nesprávne a jednostranné hodnotenie dôkazov výlučne v neprospech obžalovaných.

Obžalovaní Ing. D., M. S. v odvolaní zhodne vytýkali, že ich vina bola ustálená výlučne na výpovedi spoluobžalovaného Ing. T. Z., pričom tento obžalovaný bol vypočutý len v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní už využil právo nevypovedať, a tak bola jeho výpoveď z prípravného konania na hlavnom pojednávaní prečítaná. Videli v tom porušenie práv na obhajobu spočívajúce v tom, že takýmto postupom súdu bolo znemožnené vykonať kontradiktórny výsluch obžalovaného Ing. Z. ostatnými spoluobžalovanými i ich obhajcami z dôvodu, aby nebolo preukázané, že klame a neuvádza pravdu.

Je pravda, že obžalovaný Ing. T. Z. vypovedal ako obžalovaný len v prípravnom konaní a ďalej už odmietol vypovedať. Skutočnosť, že súd za takejto situácie na hlavnom pojednávaní prečítal jeho výpoveď z prípravného konania práve svedčí o tom, že konajúci súd rešpektoval práva obžalovaných na obhajobu a zásady trestného konania, konkrétne zásady zakotvenej v ustanovení § 91 ods. 1 Tr. por., podľa ktorej obžalovaný nesmie byť k výpovedi, alebo k priznaniu nijakým spôsobom donucovaný, pričom táto zásada platí aj pre hlavné pojednávanie. Zákon právo obžalovanému odmietnuť výpoveď dáva a súd je potom povinný prečítať ako dôkaz zápisnicu o jeho predchádzajúcej výpovedi. Obžalovaní sa k tejto výpovedi na hlavnom pojednávaní mali možnosť vyjadriť. Dôkaz výsluchom obžalovaného Ing. Z. v prípravnom konaní a prečítaním jeho výpovede na hlavnom pojednávaní bol vykonaný v súlade so zákonom, a preto v kontexte iných dôkazov mohol byť ako dôkaz použitý pri ustáľovaní skutkového stavu a viny obžalovaných.

Obdobná odvolacia námietka obžalovaných (S., N.) smerovala aj k výsluchu svedka F.. Aj v tomto prípade obžalovaní vytýkali krajskému súdu, že svedok F., ktorý podľa ich názoru bol vo vzťahu k nim jediným usvedčujúcim dôkazom, na ktorom súd založil ich vinu, bol vypočutý len v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní už bola jeho výpoveď len prečítaná, ale v tomto prípade z dôvodu, že svedok zomrel.

Tvrdenia obžalovaných sú pravdivé, ale aj postup prvostupňového súdu, keď na hlavnom pojednávaní čítal výpoveď svedka, ktorý už v čase konania hlavného pojednávania nežil, je zákonný a správny a nemožno mu nič vytknúť.

Neobstojí ani odvolacia námietka obžalovaných, že dôkaz výsluchom svedka M. F. bol vykonaný nezákonným spôsobom, pretože pri jeho výsluchu v prípravnom konaní nebol prítomný obhajca, pretože je síce pravda, že výsluch svedka sa konal v neprítomnosti obhajcu, avšak obhajcovia JUDr. M. K., JUDr. L. L., JUDr. D. C. a JUDr. P. boli o tomto úkone vyrozumení, ale na výsluch sa nedostavili.

Záverom treba konštatovať, že dôkaz výsluchom svedka F. bol zadovážený v prípravnom konaní zákonným spôsobom, a preto bol v konaní ako dôkaz použiteľný.

Obžalovaní S. a N. vyslovili presvedčenie, že v konaní boli porušené ich práva na obhajobu, a to v prípade obžalovaného S. tým, že zo strany obhajcu mu bola poskytnutá nekvalitná obhajoba, pretože obhajca, ktorého si dokonca zvolil na plnú moc ho vo väzbe nenavštevoval, nekontaktoval ho, a preto obhajoba ostala len na ňom ako na osobe práva neznalej a v prípade obžalovaného N. tým, že hoci splnomocnil dvoch obhajcov, ktorú skutočnosť súdu oznámil a títo žiadali, aby boli o úkonoch vyrozumení, jeden z nich bol o tieto práva ukrátený.

Obžalovaný F. S. v priebehu konania splnomocnil na svoje zastupovanie celkom 5 obhajcov a okrem toho mu boli ešte traja postupne ustanovení súdom.

Právny vzťah medzi advokátom a klientom upravuje zmluva o poskytovaní právnych služieb. Je vecou obvineného, kedy a koho z osôb oprávnených na poskytovanie právnej pomoci formou obhajoby v trestnom konaní svojou obhajobou poverí, prípadne či toto právo vôbec využije. Za konkrétnu voľbu obhajcu nesie zodpovednosť sám obvinený, preto súd ex offio nie je oprávnený posudzovať „kvalitu“ obhajoby, prípadne nečinnosť obvineným zvoleného a splnomocneného obhajcu.

Obžalovaný S. sa na nečinnosť ním splnomocneného obhajcu sťažoval až v rámci písomne podaného odvolania, no napriek tomu obhajcovi plnú moc nevypovedal a nezvolil a nesplnomocnil si nového obhajcu, resp. ani nežiadal súd o ustanovenie iného obhajcu. K zmene obhajcu v jeho veci došlo až z iniciatívy odvolacieho súdu, keď zistil, že ním splnomocnený obhajca bol vyčiarknutý zo zoznamu advokátov, a preto mu obhajcu ustanovil, keď pred tým oslovil obžalovaného, či chce využiť možnosť zvoliť si na plnú moc obhajcu sám.

Obžalovaný F. N. si postupne v priebehu konania zvolil a splnomocnil celkom sedem obhajcov. Pre obhajcov Mgr. P. K. a Mgr. J. P. z Advokátskej kancelárie K.P. udelil plnú moc na zastupovanie 13. februára 2003, ktorú skutočnosť oznámil súdu a obhajcovia aj požiadali, aby boli upovedomovaní o úkonoch.

Ak si obvinený zvolí viacerých obhajcov v tej istej veci, povinnosti a práva patria každému z nich, avšak pri úkonoch podľa Trestného poriadku stačí prítomnosť jedného z nich. Písomnosti sa doručujú tomu obhajcovi, ktorého si obvinený určil na doručovanie písomnosti a ak tak neurobil, doručí sa tomu obhajcovi, ktorý bol za obhajcu zvolený ako prvý.

V posudzovanom prípade bolo splnomocnenie dvom obhajcom z jednej advokátskej kancelárie udelené obžalovaným N. v jeden deň. Je pravda, že konajúci súd mal rozsudok doručiť aj obhajcovi Mgr. P., avšak keď ho doručil Mgr. K. právo obhajoby obžalovaného porušené nebolo. Aj napriek tomu odvolací súd na pochybenie krajského súdu, ktoré síce nie je spôsobilé ovplyvniť postavenie obžalovaného vo veci v jeho prospech, prihliadol pri rozhodovaní o treste.

Obžalovaný F. N. odvolaním namietal aj skutočnosť, že bol vo väzbe pre skutok, pre ktorý napokon nebola podaná ani obžaloba, čím bolo porušené ustanovenie § 67 Tr. por.

Väzba je najzávažnejším zásahom do osobnej slobody obvineného a jej účelom je zabezpečenie osoby obvineného pre trestné konanie a výkon trestu a zabránenie obvinenému v konaní popísanom v ustanovení § 67 Tr. por. (teraz § 71). Väzba je zabezpečovací inštitút, teda nemá sankčnú povahu, ani výchovné poslanie a do väzby možno vziať iba osobu z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Samotná okolnosť, že pre skutok, pre ktorý bol obvinený vzatý do väzby, nebola podaná obžaloba automaticky neznamená, že obmedzenie osobnej slobody obvineného bolo nezákonné.

Pre posúdenie či väzba obžalovaného N. bola v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, je potrebné, aby sa obžalovaný obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky.

Súčasťou predloženého spisového materiálu je i tajná príloha spisu a jej preštudovaním odvolací súd zistil, že nie je možné akceptovať ani odvolaciu námietku obžalovaného N. o nezákonnom získaní záznamu telekomunikačnej činnosti a absenciu písomných záznamov v zmysle ustanovenia § 88 ods. 5 Tr. por.

Aj dôkaz zadovaný odpočúvaním a záznamom telekomunikačnej činnosti bol vykonaný v súlade so zákonom, za podmienok stanovených v ustanovení § 88 Tr. por. Podmienky použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky ako dôkazu v posudzovanom konaní vyžadované ods. 5 § 88 Tr. por. boli orgánmi činnými v trestnom konaní splnené, a preto nebolo prekážok pre vykonanie tohto dôkazu a jeho vyhodnotenie v kontexte aj ostatných v konaní produkovaných dôkazov.

Vinu obžalovaných mal na základe všetkých v konaní produkovaných dôkazov, ktoré boli získané zákonným spôsobom a boli vyhodnotené v súlade so zásadami trestného konania, bez akejkolvek pochybnosti preukázanú aj odvolací súd.

Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia, riadiac sa ustanovením § 125 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel. Akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Z odôvodnenia je tiež zrejmé, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaných, prečo nevyhoveli ich návrhom na doplnenie dokazovania a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny.

Odvolací súd sa v tejto časti s prvostupňovým rozsudkom stotožnil, odvolania obžalovaných smerujúce proti výrokom o vine považoval za nedôvodné, preto v podrobnostiach v tomto smere poukazuje na dôvody napadnutého rozsudku.

Z hľadiska právneho posúdenia konania obžalovaných, odvolacia námietka smerovala len od obžalovaného F. N., vo vzťahu ku skutku ustálenom v bode VIII. rozsudku – trestný čin neodvedenia dane podľa § 148a ods. 1, ods. 2 Tr. zák. Podľa presvedčenia obžalovaného, súd v prípade uznania jeho viny mal aplikovať zákon č. 300/2005 Z.z., ktorý je pre neho priaznivejší, a to s poukazom na ustanovenie § 277 Trestného zákona, podľa ktorého trestnosť tohto trestného činu už zanikla.

Pre trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 2 zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. zák.) stanovil sadzbu pre ukládanie trestu v rozpätí 2 až 8 rokov.

Tomuto trestnému činu zodpovedá podľa Trestného zákona účinného po 1. januári 2006 (zák. č. 300/2005 Z.z.) trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 1, ods. 2, pre ktorý je stanovená trestná sadzba v rozpätí 3 až 8 rokov.

Na základe uvedeného je nepochybné, že pre obžalovaného je priaznivejší zákon č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov. Podľa § 66 písm. a/ Tr. zák. trestnosť trestného činu neodvedenia dane a poistného podľa § 148a zaniká, ak páchatel dobrovoľne škodlivý následok trestného činu zamedzil, alebo napravil.

Podmienkou účinnej ľútosti je dobrovoľné konanie páchatel'a. Páchatel' dobrovoľne koná vtedy, ak podmienky účinnej ľútosti, teda že zamedzí, alebo napravi škodlivý následok, plní z vlastnej vôle, ešte pred tým, než sa jeho trestný čin objavil. Nie je prejavom účinnej ľútosti, ak páchatel' škodlivý následok napravil až pod tlakom trestného stíhania, resp. tak ako v posudzovanom prípade až pod vplyvom väzby – obmedzenia osobnej slobody páchatel'a.

U obžalovaného F. N. podmienky účinnej ľútosti v zmysle zákona, podľa ktorého bolo jeho konanie právne posúdené, splnené neboli, a preto ani trestnosť jeho činu nezanikla.

Na základe odvolaní obžalovaných a prokurátora, ktoré smerovali proti výrokom o uložených trestoch a spôsobe ich výkonu, odvolací súd opätovne zvažoval, v zmysle zákona účinného do 31. decembra 2005 všetky kritériá rozhodné pre voľbu druhu a výmeru trestu, a to predovšetkým stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaných, ich podiel na spáchanej trestnej činnosti a mieru ich zavinenia, ako aj spôsobený následok, ale aj vplyv plynutia času v posudzovanej veci.

Je potrebné sa absolútne stotožniť so stanoviskom súdu prvého stupňa vyjadrenom v rozsudku, že totiž podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu a jej zodpovedajúcej rozhodovacej praxi Ústavného súdu Slovenskej republiky

a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, značný časový odstup od spáchania deliktu má vplyv na určenie stupňa spoločenskej nebezpečnosti konania páchatel'ov.

Páchatel' deliktu má právo, aby o jeho potrestaní bolo rozhodnuté v riadnom a včasnom procese, ako to vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005. Orgány činné v trestnom konaní musia trestné veci prejednať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou. Ide najmä o právo vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, že totiž každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov. Nedodržanie tohto práva má vplyv na stupeň spoločenskej nebezpečnosti konania obžalovaných a pri výklade zákona táto skutočnosť sa prejavuje najmä v oblasti ukladania trestov.

V posudzovanej veci treba zdôrazniť, že trestnej činnosti sa obžalovaní dopustili v rokoch 2000, resp. 2001, kedy im bolo vo veci aj vznesené obvinenie. Obžaloba bola podaná v máji 2004, súd prvého stupňa vyhlásil odsudzujúci rozsudok vo februári 2009 a k právoplatnému rozhodnutiu vo veci došlo až rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v roku 2012.

I keď v prípade obžalovaných sa jedná o rozsiahlu trestnú činnosť, v každom prípade rozhodnutie súdu po takmer jedenástich rokoch od spáchania jednotlivých deliktov znamená nepochybne porušenie práva obžalovaných na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov. Prerokovanie v primeranej lehote požaduje aj Európsky dohovor o ľudských právach (čl. 6 ods. 1), ku ktorému pristúpila i Slovenská republika, a preto odvolací súd v tomto zmysle korigoval uložené tresty.

Obžalovanému Ing. I. D. uložil trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov, za splnenia podmienok v ustanovení § 40 ods. 1, ods. 5 písm. c/ Tr. zák.

Podobne ako prvostupňový súd i odvolací súd obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil postupom podľa § 39a ods. 3, s odkazom na ustanovenie § 62 ods. 1 Tr. zák. do II. (druhej) nápravno-výchovnej skupiny.

V prípade obžalovaného Ing. T. Z. odvolací súd okrem všetkých okolností prípadu, plynutie času od vznesenia obvinenia až do právoplatného rozhodnutia vo veci akceptoval v odvolaní zdôrazňované, že to bol práve on, kto sa výraznou mierou podieľal na odhalení páchanej trestnej činnosti a na ustálení podielu viny jednotlivých obžalovaných na trestnej činnosti, že z dôvodu obavy o svoj život a život svojej rodiny bol nútený vstúpiť do programu na ochranu svedkov, čím stratil identitu, príbuzných, rozpadla sa mu rodina a musí podstupovať s tým súvisiace ďalšie obmedzenia.

Odvolací súd na báze toho, že obžalovaný Ing. Z. sa doposiaľ vôbec, teda ani od roku 2001 (páchanie skutkov) žiadnej inej trestnej činnosti nedopustil, spôsobom svojho života preukázal, že uložený nepodmienečný trest odňatia slobody stráca zákonom požadovaný predovšetkým prevýchovný účel trestu, a preto jeho odvolaniu vyhovel a uložil mu trest nespojený s obmedzením jeho osobnej slobody, teda trest podmienečný so skúšobnou dobou v trvaní dva roky.

Odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry v prospech obžalovaného F. S. v časti rozsudku týkajúcej sa výroku o treste, považoval odvolací súd za dôvodné.

Obžalovaný F. S. sa podľa aktuálneho odpisu registra trestov dostal do rozporu so zákonom celkom 5 krát. Odsúdenia z roku 1987, 1993 a 1998 má zahladené. V roku 1999 bol odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 3T 33/1995, na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 roky, peňažný trest 20 000 Sk a bol mu tiež uložený trest prepadnutia vecí. Výrok o treste tohto rozsudku bol zrušený rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 4T 11/2000, z 19. novembra 2008 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 5/2009, zo 16. novembra 2010, ktorým bol F. S. uznaný vinným z trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 a ktorým mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov, peňažný trest 20 000 Sk a trest prepadnutia vecí. Pre výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do II. (druhej) nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovaný F. S. sa teraz prejednávaných skutkov dopustil v časovom období rokov 2000 až 2001, teda skôr ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho úmyselný trestný čin, preto do úvahy prichádzalo uloženie súhrnného trestu odňatia slobody. Obžalovanému F. S. boli súbežne uložené dva tresty odňatia slobody, a to vo výmere

7 rokov rozsudkom Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 4T/11/2000, z 19. novembra 2008, a 8 rokov v aktuálnom rozsudku Krajského súdu v Žiline.

Pri aplikácii zásad ukladania súhrnného trestu bolo pritom možné obžalovanému S. za trestný čin najprísnejšie trestný zo zbiehajúcich sa trestných činov uložiť maximálne trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

Odvolačný súd preto zrušil prvostupňový rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a obžalovanému F. S. uložil podľa § 148 ods. 4 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov.

Odvolačný súd napravil aj pochybenie prvostupňového súdu, keď tento obžalovaného S. na výkon trestu zaradil postupom podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny. Trestný čin podľa § 148 ods. 4 Tr. zák. nepatrí medzi trestné činy taxatívne uvedené v ustanovení § 62 ods. 1 Tr. zák., preto obžalovaný má byť správne na výkon trestu zaradený do II. (druhej) nápravno výchovnej skupiny v zmysle ustanovenia § 39a ods. 2 písm. b/ Tr. zák.

V rámci ukladania súhrnného trestu a súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 4T 11/2000, v spojitosti s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 To 5/2009, odvolací súd do svojho výroku prevzal i peňažný trest vo výmere 20 000 Sk (663,90 €) a trest prepadnutia veci.

V prípade obžalovanej M. S., s poukazom na ustanovenie § 40 ods. 1, ods. 5 písm. c/ Tr. zák., pri prihliadnutí na dĺžku procesu zmiernil trest uložený prvostupňovým súdom a obžalovanej uložil trest odňatia slobody v trvaní tri roky, pre výkon ktorého ju zradil do I. (prvej) nápravno výchovnej skupiny. Výmeru trestu odvolací súd vo vzťahu k spoluobžalovanému Ing. D. diferencoval, s ohľadom na podiel obžalovanej na páchaní trestnej činnosti a výšku spôsobenej škody.

Obžalovaný F. N. v súvislosti s uloženým trestom namietal, že konanie trvá neprímerane dlhú dobu, čím sú porušované jeho práva garantované ústavou a v tejto súvislosti poukázal i na tú skutočnosť, že rozsudok prvostupňový súd vyhlásil v roku 2009, ale písomné vyhotovenie rozsudku bolo jeho obhajcovi doručené až v roku 2011.

Prokurátor sa zas v prípade tohto obžalovaného odvolaním domáhal, popri podmiennečnom treste odňatia slobody, aj uloženia peňažného trestu.

Odvolací súd kompromisne, pri akceptovaní odvolacích námietok oboch odvolateľov, ale najmä s prihliadnutím na dĺžku konania a zjavné pochybenie krajského súdu spočívajúce v oneskorenom doručení písomného vyhotovenia rozsudku obhajcovi obžalovaného, rozhodol tak, že obžalovanému N. uložil peňažný trest vo výmere 20 000 € ako trest samostatný.

Postupom podľa § 54 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. mu pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní jedného roka.

Vo vzťahu k obžalovanému F. N. odvolací súd akceptoval i jeho námietku pokiaľ ide o výrok o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému Ing. V. B..

Prvostupňový súd pri prepočte výšky škody spôsobenej poškodenému Ing. V. B. podľa konverzného kurzu určil, že suma 31 059,96 Sk činí 573 €, pričom správne má byť 1 031 € (povinnosť nahradiť škodu uložená rozsudkom obžalovanému F. S.) a že suma 17 254,77 Sk činí 1 031 €, pričom správne má byť 573 € (povinnosť nahradiť škodu uložená rozsudkom obžalovanému N.).

Odvolací súd po predchádzajúcom zrušení prvostupňového súdu vo výroku o náhrade škody vo vzťahu k poškodenému Ing. V. B. sám vo veci rozhodol o povinnosti obžalovaných S. a N. uhradiť poškodenému škodu a pochybenie krajského súdu napravil.

Vo vzťahu k oslobodzujúcej časti rozsudku krajského súdu, obžaloba kládla za vinu obžalovaným Ing. I. D., F. S. a P. T. spáchanie trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. a/, ods. 5 Tr. zák., ktorého sa mali dopustiť na skutkovom základe uvedenom v obžalobe.

Krajský súd v Žiline po vykonanom dokazovaní postupom podľa § 226 písm. b/ Tr. por. všetkých troch obžalovaných spod obžaloby oslobodil z dôvodu, že obžaloba neunesla dôkazné bremeno a nepredložila súdu dostatok nespochybniteľných dôkazov, ktoré by bez najmenších pochybností preukázali vinu obžalovaných.

Na základe odvolania prokurátora, ktoré smerovalo voči oslobodzujúcej časti rozsudku krajského súdu, odvolací súd preskúmal predložený spisový materiál a konštatuje, že odvolanie prokurátora v tejto časti je nedôvodné.

Prvostupňový súd v súlade s ustanovením § 125 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov, ktoré vyústilo do oslobodzujúceho výroku vo vzťahu ku všetkým trom obžalovaným.

Odvolací súd sa s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa stotožňuje a dôraz dáva na dôkazy, z ktorých vyplynulo, že tovar mohol byť vo F., odobratý v hodnote maximálne 1 000 000 Sk so splatnosťou faktúry do 21 dní. Ďalší tovar bez vyplatenia faktúry za už odobratý tovar dodať nebolo možné. Nemožno teda akceptovať tvrdenie, že obžalovaný T. by bol odobral tovar bez zaplatenia v celkovej hodnote 3 263 054,01 Sk bez toho, aby predchádzajúce faktúry neboli uhradené. Svedkyňa Ing. O. potvrdila, že po zistení, že faktúra za odobratý tovar nie je uhradená pozastavila vyskladnenie ďalšieho tovaru. Obhajobné tvrdenie obžalovaného Ing. D., že zmluvy na dodávku tovaru boli s časovým predstihom uzatvárané z dôvodu, aby firma F. mohla tovar od subdodávateľov uskladniť na sklade v Ž. nebola žiadnym z vykonaných dôkazov vyvrátená, resp. nebol potvrdený úmysel obžalovaných uzatvoriť zmluvy na tovar v objeme viac ako 3 milióny 200 tisíc Sk, ktorý by prevzali bez uhradenia faktúr.

Ďalším dôkazom spochybňujúcim obžalobné tvrdenia je výpoveď, ale najmä konanie obžalovaného T. po tom, ako bol upozornený Ing. O. na to, že faktúry nie sú uhradené. Iniciatívne sa podieľal na zistení, kde sa tovar nachádza, konkrétne zistil, že je vo firme K. a následne po rokovaní medzi zástupcom F., a firmou K., kde bol tovar vyskladnený, došlo k úhrade dlhu za dodaný tovar.

Svedok Ľ. K. (vylúčený na samostatné konanie) taktiež nepopieral, že tovar bol vyskladnený v jeho firme a uhradil aj dlh za tento tovar, hoci mohol tovar zaprieť, keďže účtovne bol vedený na firmu B..

Odvolací súd sa s odkazom na dôvody uvedené v prvostupňovom rozsudku v tejto časti plne stotožňuje so záverom, že z dokazovania nevyplývalo bez akejkoľvek pochybnosti,

že by medzi obžalovanými Ing. I. D., F. S. a P. T. existovala dohoda ohľadne spôsobu odberu tovaru z a.s. F.F. spôsobom popísaným v obžalobe a o jeho následnom nezaplatení.

Odvolanie prokurátora, preto odvolací súd považoval za nedôvodné a ako také ho postupom podľa § 256 Tr. por. zamietol.

S poukazom na dôvody uvedené v tomto rozhodnutí odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 18. apríla 2012

JUDr. Jana S e r b o v á , v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová